

БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

УХВАЛЕНО

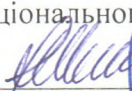
Вченою радою Білоцерківського
національного аграрного університету

Протокол № 4

від « 30 » червня 2026 р.

ЗАТВЕРДЖЕНО

Ректор Білоцерківського
національного аграрного університету

Шуст О.А.
Наказ № 113 від « 30 » червня 2026 р.

ПРОГРАМА

розвитку цифрової компетентності здобувачів вищої освіти та науково-
педагогічних працівників

Білоцерківського національного аграрного університету

Біла Церква 2026

ЗМІСТ

1. Загальні положення щодо цифрової компетентності	3
2. Принципи формування цифрових компетентностей науково-педагогічних працівників та здобувачів вищої освіти	7
3. Структура цифрової компетентності	8
4. Опис цифрової компетентності	12
5. Словник термінів	26

ЗМІСТ

1. Загальні положення щодо цифрової компетентності	3
2. Принципи формування цифрових компетентностей науково-педагогічних працівників та здобувачів вищої освіти	7
3. Структура цифрової компетентності	8
4. Опис цифрової компетентності	12
5. Словник термінів	26

1. Загальні положення щодо цифрової компетентності

У сучасних умовах цифрова компетентність є однією з ключових складових професійного, освітнього та особистісного розвитку людини. Стрімке поширення цифрових технологій у всіх сферах суспільного життя зумовлює потребу у формуванні вмінь ефективно, безпечно, критично та відповідально використовувати цифрові інструменти для навчання, професійної діяльності, комунікації, творчості та участі в суспільному житті.

Цифровізація стала важливим чинником розвитку економіки, освіти, науки, культури та державного управління. Вона сприяє переходу від фрагментарного використання окремих технологій до формування цілісної цифрової екосистеми. У зв'язку з цим цифрова компетентність здобувачів вищої освіти і науково-педагогічних працівників набуває особливого значення, оскільки саме заклади освіти мають забезпечувати підготовку фахівців, здатних діяти в умовах цифрового суспільства.

Цифрова компетентність охоплює впевнене, критичне та відповідальне використання цифрових технологій у навчанні, професійній діяльності, повсякденному житті та спілкуванні. Вона включає інформаційну та медіа компетентність, уміння працювати з цифровими ресурсами, створювати цифровий контент, використовувати онлайн-сервіси для комунікації та співпраці, дотримуватися правил кібербезпеки, захищати персональні дані, а також розв'язувати навчальні й професійні завдання за допомогою цифрових інструментів.

Відповідно до європейського підходу DigComp, цифрова компетентність передбачає здатність людини використовувати цифрові технології для навчання, роботи та участі у суспільному житті. Вона охоплює комп'ютерну компетентність, інформаційну компетентність, медіакомпетентність, комунікацію, співпрацю, створення цифрового контенту, безпеку та розв'язання проблем у цифровому середовищі.

В Україні важливість розвитку цифрової компетентності закріплена в низці нормативних документів. Зокрема, Законом України «Про освіту» інформаційно-цифрову компетентність визначено однією з ключових компетентностей, необхідних сучасній людині для успішної життєдіяльності. Державна стратегія регіонального розвитку на 2021–2027 роки також визначає низький рівень цифровізації регіонів і цифрової обізнаності населення як один із викликів розвитку держави.

Особливе значення цифрова компетентність має для науково-педагогічних працівників, які повинні володіти цифровими інструментами не лише для здійснення професійної діяльності, а й для організації якісного освітнього процесу. Науково-педагогічні працівники мають уміти добирати, створювати, адаптувати та поширювати цифрові освітні ресурси, ефективно використовувати

електронні платформи, організовувати онлайн-навчання, застосовувати цифрові інструменти для оцінювання результатів навчання, підтримувати комунікацію зі здобувачами вищої освіти та забезпечувати академічну доброчесність у цифровому середовищі.

Водночас варто наголосити, що процеси цифровізації в університетському середовищі є комплексними та охоплюють усіх суб'єктів освітнього процесу. Відтак, формування цифрової компетентності є не менш важливим завданням для здобувачів вищої освіти, оскільки їхня здатність ефективно взаємодіяти з цифровими інструментами є запорукою успішного засвоєння знань та майбутньої професійної конкурентоспроможності.

Для здобувачів вищої освіти цифрова компетентність є необхідною умовою успішного навчання та майбутньої професійної реалізації. Студенти мають уміти знаходити, аналізувати, систематизувати та критично оцінювати інформацію; працювати з електронними освітніми ресурсами; використовувати цифрові сервіси для виконання навчальних завдань; створювати презентації, документи, таблиці, бази даних, мультимедійні матеріали; дотримуватися принципів академічної доброчесності та правил безпечної поведінки в Інтернеті.

Недостатній рівень цифрової компетентності учасників освітнього процесу може бути зумовлений застарілими методиками навчання, нерівним доступом до цифрових технологій, відсутністю системного підходу до підвищення кваліфікації педагогічних працівників, а також недостатнім упровадженням цифрових інструментів в освітній процес. Саме тому формування цифрової компетентності має бути послідовним, системним і спрямованим як на здобувачів вищої освіти, так і на науково-педагогічних працівників.

Розвиток цифрової компетентності здобувачів вищої освіти та науково-педагогічних працівників передбачає опанування широкого спектра знань і вмінь: від базового користування цифровими пристроями до роботи з хмарними сервісами, електронними освітніми платформами, базами даних, інструментами штучного інтелекту, технологіями віртуальної та доповненої реальності. Важливим є також формування критичного мислення, інформаційної культури, відповідального ставлення до цифрового контенту та розуміння етичних норм поведінки в цифровому просторі.

Цифрові компетентності – це комплекс знань, умінь, навичок і стратегій, необхідних для ефективної роботи в цифровому середовищі та з цифровими продуктами. Вони охоплюють уміння створювати, збирати, обробляти, аналізувати й захищати дані, використовувати цифрові технології для навчання, професійної діяльності, комунікації, співпраці та автоматизації різних процесів.

У сучасному освітньому середовищі цифрові компетентності мають наскрізний характер, оскільки вони є необхідними для всіх учасників освітнього процесу незалежно від спеціальності, пряму підготовки чи професійної діяльності. Для здобувачів освіти вони забезпечують успішне навчання,

виконання дослідницьких і проєктних завдань, роботу з інформацією та підготовку до майбутньої професійної діяльності. Для науково-педагогічних працівників цифрові компетентності є важливою умовою якісної організації освітнього процесу, створення цифрового навчального контенту, оцінювання результатів навчання та комунікації зі студентами.

До основних цифрових компетентностей здобувачів освіти та науково-педагогічного персоналу доцільно віднести такі:

Цифрова компетентність – це базова цифрова компетентність, пов'язана з умінням використовувати сучасні цифрові технології, пристрої, онлайн-сервіси та інструменти для роботи з інформацією. Вона передбачає здатність застосовувати цифрові ресурси для задоволення особистих, освітніх і професійних потреб, організовувати спільну роботу в цифровому середовищі, дотримуватися правил безпеки, етики, академічної доброчесності та цифрової гігієни.

До цифрової компетентності належать:

- уміння шукати, відбирати, систематизувати та критично оцінювати інформацію в цифровому середовищі;
- навички роботи з електронними документами, таблицями, презентаціями, хмарними сервісами та освітніми платформами;
- розуміння правил етичної поведінки в цифровому просторі;
- дотримання правових норм під час використання цифрового контенту;
- знання основ інформаційної безпеки на рівні користувача;
- уміння захищати персональні дані, облікові записи, цифрові пристрої та електронні ресурси;
- розуміння технічних можливостей сучасних цифрових пристроїв та інтернет-технологій;
- здатність самостійно опановувати нові цифрові інструменти й застосовувати їх у навчальній або професійній діяльності;
- навички роботи з інструментами штучного інтелекту, зокрема вміння правильно формулювати запити та критично оцінювати отримані результати.

Для здобувачів освіти цифрова компетентність є основою успішного навчання, виконання індивідуальних і групових завдань, підготовки наукових робіт, презентацій, проєктів та участі в онлайн-комунікації. Для НПП вона забезпечує можливість ефективно організовувати навчальний процес, використовувати цифрові освітні ресурси, створювати навчальні матеріали та підтримувати взаємодію зі студентами.

Алгоритмічне мислення – це здатність аналізувати завдання, структурувати його, визначати послідовність дій і знаходити оптимальний спосіб розв'язання проблеми. У цифровому середовищі ця компетентність пов'язана з умінням

формалізувати завдання, будувати алгоритми, автоматизувати процеси та використовувати програмні засоби для обробки інформації.

Основи програмування та алгоритмічного мислення дають змогу здобувачам освіти і НПП краще розуміти логіку роботи цифрових систем, баз даних, онлайн-сервісів, штучного інтелекту та інших сучасних технологій. Ця компетентність є особливо важливою для виконання завдань, пов'язаних з аналізом великих обсягів даних, моделюванням, автоматизацією рутинних процесів і розробленням цифрових рішень.

Для здобувачів освіти алгоритмічне мислення сприяє розвитку аналітичних здібностей, логіки, самостійності та здатності розв'язувати складні навчальні й професійні завдання. Для НПП воно є необхідним під час розроблення електронних курсів, створення тестових систем, автоматизації оцінювання, аналізу результатів навчання та впровадження цифрових інструментів в освітній процес. Однією з важливих складових цифрової компетентності є здатність працювати з даними. Вона передбачає вміння збирати, упорядковувати, обробляти, аналізувати, інтерпретувати та візуалізувати інформацію для прийняття обґрунтованих рішень.

Аналіз даних у сучасній освіті використовується для оцінювання результатів навчання, дослідження освітніх процесів, підготовки наукових робіт, виконання практичних завдань, побудови прогнозів і розроблення рекомендацій. Особливого значення набуває використання технологій штучного інтелекту та генеративних моделей, які можуть допомагати у пошуку інформації, підготовці навчальних матеріалів, створенні текстів, презентацій, тестів, візуалізацій і проєктних рішень.

Водночас використання штучного інтелекту вимагає розвиненого критичного мислення, чіткого розуміння технологічних обмежень, обов'язкової верифікації отриманих даних, а також суворого дотримання академічної доброчесності, етичних норм та протоколів захисту персональних даних.

Для здобувачів вищої освіти ця компетентність формує здатність ефективно опрацьовувати великі масиви інформації, оптимізувати навчальний процес, проводити самостійні дослідження та створювати якісні академічні продукти. Своєю чергою, для науково-педагогічних працівників інтеграція ШІ відкриває можливості для глибинного аналізу освітніх результатів, персоналізації навчання, створення інтерактивного контенту та загального підвищення ефективності освітньої діяльності.

2. Принципи формування цифрових компетентностей науково-педагогічних працівників та здобувачів вищої освіти

Формування цифрових компетентностей у закладі вищої освіти має здійснюватися системно, послідовно та з урахуванням потреб освітнього процесу, професійної підготовки здобувачів вищої освіти і розвитку цифрового суспільства. До основних принципів формування цифрових компетентностей належать:

Рівневий підхід. Цифрові компетентності мають формуватися поступово – від базового рівня володіння цифровими інструментами до поглибленого використання технологій у професійній, науковій і дослідницькій діяльності.

Базовий рівень передбачає вміння користуватися цифровими пристроями, офісними програмами, електронною поштою, хмарними сервісами та освітніми платформами. Середній рівень охоплює здатність працювати з базами даних, аналітичними інструментами, цифровими освітніми ресурсами та системами управління навчанням. Високий рівень передбачає використання цифрових технологій для розв'язання складних професійних завдань, автоматизації процесів, аналізу даних, застосування штучного інтелекту та створення власних цифрових продуктів.

Урахування специфіки освітніх програм. Формування цифрових компетентностей має здійснюватися з урахуванням особливостей конкретної освітньої програми. Зміст навчальних дисциплін, практичних завдань і проєктів повинен відповідати професійному спрямуванню підготовки здобувачів вищої освіти та потребам відповідного сегмента ринку праці.

Для різних спеціальностей рівень і зміст цифрових компетентностей можуть відрізнятися. Наприклад, для одних освітніх програм достатнім може бути впевнене користування цифровими сервісами, робота з інформацією та офісними застосунками, тоді як для інших важливими є аналіз даних, програмування, робота з геоінформаційними системами, базами даних, штучним інтелектом або спеціалізованим програмним забезпеченням.

Індивідуалізація освітньої траєкторії. Кожен здобувач вищої освіти повинен мати можливість розвивати цифрові компетентності відповідно до власних освітніх потреб, професійних інтересів і майбутньої спеціалізації. Це може здійснюватися через вибіркові дисципліни, факультативи, курси, тренінги, проєктну діяльність, науково-дослідну роботу та самостійне опанування цифрових інструментів.

Індивідуалізація освітньої траєкторії дозволяє здобувачу вищої освіти досягати вищого рівня цифрової підготовки, розвивати конкурентні переваги на ринку праці та формувати власний професійний профіль.

Практико-орієнтований і проєктний підхід. Ефективне формування цифрових компетентностей неможливе без практичного застосування цифрових

технологій. Тому важливим принципом є використання проєктного підходу, який передбачає виконання прикладних завдань, наближених до реальних професійних ситуацій.

Проєктна діяльність дає змогу здобувачам вищої освіти використовувати цифрові інструменти для пошуку інформації, аналізу даних, створення цифрового контенту, розроблення презентацій, баз даних, картографічних матеріалів, звітів, моделей або інших практичних продуктів. Для науково-педагогічних працівників такий підхід дозволяє оцінити не лише теоретичні знання здобувачів вищої освіти, а й здатність застосовувати цифрові технології для розв'язання конкретних завдань.

Незалежне оцінювання цифрових компетентностей. Рівень сформованості цифрових компетентностей має підлягати системному оцінюванню. Таке оцінювання може здійснюватися не лише в межах окремих навчальних дисциплін, а й через комплексні тестування, практичні завдання, проєкти, портфоліо цифрових робіт або незалежні форми контролю. Метою оцінювання є визначення того, наскільки здобувач вищої освіти або науково-педагогічний працівник володіє необхідними цифровими знаннями й уміннями, чи може застосовувати їх у навчальній, професійній або дослідницькій діяльності, а також які компетентності потребують подальшого розвитку.

Залучення зовнішньої експертизи. Оскільки цифрове середовище стрімко змінюється, важливо забезпечувати тісний зв'язок освіти з практичною діяльністю, ІТ-сферою, роботодавцями та фахівцями, які використовують цифрові технології у професійній діяльності, а також сприяти впровадженню результатів наукових досліджень у практику.

Залучення зовнішніх експертів дає змогу своєчасно оновлювати зміст навчальних дисциплін, упроваджувати сучасні цифрові інструменти, враховувати актуальні потреби ринку праці та підвищувати практичну спрямованість і цінність освітнього процесу. Співпраця з фахівцями-практиками, ІТ-компаніями, роботодавцями та експертами з цифровізації сприяє формуванню актуальних цифрових компетентностей, які відповідають сучасним вимогам професійної діяльності.

3. Структура цифрової компетентності

Цифрову компетентність учасників освітнього процесу в закладі вищої освіти доцільно описувати за такими напрямками:

1. Науково-педагогічний працівник у цифровому суспільстві.
2. Професійний і науковий розвиток.
3. Використання цифрових освітніх і наукових ресурсів.
4. Організація навчання, комунікації та оцінювання здобувачів вищої освіти.

технологій. Тому важливим принципом є використання проєктного підходу, який передбачає виконання прикладних завдань, наближених до реальних професійних ситуацій.

Проектна діяльність дає змогу здобувачам вищої освіти використовувати цифрові інструменти для пошуку інформації, аналізу даних, створення цифрового контенту, розроблення презентацій, баз даних, картографічних матеріалів, звітів, моделей або інших практичних продуктів. Для науково-педагогічних працівників такий підхід дозволяє оцінити не лише теоретичні знання здобувачів вищої освіти, а й здатність застосовувати цифрові технології для розв'язання конкретних завдань.

Незалежне оцінювання цифрових компетентностей. Рівень сформованості цифрових компетентностей має підлягати системному оцінюванню. Таке оцінювання може здійснюватися не лише в межах окремих навчальних дисциплін, а й через комплексні тестування, практичні завдання, проєкти, портфоліо цифрових робіт або незалежні форми контролю. Метою оцінювання є визначення того, наскільки здобувач вищої освіти або науково-педагогічний працівник володіє необхідними цифровими знаннями й уміннями, чи може застосовувати їх у навчальній, професійній або дослідницькій діяльності, а також які компетентності потребують подальшого розвитку.

Залучення зовнішньої експертизи. Оскільки цифрове середовище стрімко змінюється, важливо забезпечувати тісний зв'язок освіти з практичною діяльністю, ІТ-сферою, роботодавцями та фахівцями, які використовують цифрові технології у професійній діяльності, а також сприяти впровадженню результатів наукових досліджень у практику.

Залучення зовнішніх експертів дає змогу своєчасно оновлювати зміст навчальних дисциплін, упроваджувати сучасні цифрові інструменти, враховувати актуальні потреби ринку праці та підвищувати практичну спрямованість і цінність освітнього процесу. Співпраця з фахівцями-практиками, ІТ-компаніями, роботодавцями та експертами з цифровізації сприяє формуванню актуальних цифрових компетентностей, які відповідають сучасним вимогам професійної діяльності.

3. Структура цифрової компетентності

Цифрову компетентність учасників освітнього процесу в закладі вищої освіти доцільно описувати за такими напрямками:

1. Науково-педагогічний працівник у цифровому суспільстві.
2. Професійний і науковий розвиток.
3. Використання цифрових освітніх і наукових ресурсів.
4. Організація навчання, комунікації та оцінювання здобувачів вищої освіти.

5. Формування цифрових компетентностей здобувачів вищої освіти.

Опис цифрової компетентності педагогічного працівника ґрунтується на положеннях Концепції розвитку педагогічної освіти, а також на європейських рамкових документах у сфері цифрової компетентності, зокрема DigComp 3.0: The Digital Competence Framework for Citizens with eight proficiency levels and examples of use та Digital Competence Framework for Educators (DigCompEdu).

Цифрова компетентність науково-педагогічного працівника охоплює не лише використання цифрових інструментів у викладанні, а й роботу з науковими базами даних, академічними профілями, електронними ресурсами та системами управління навчанням. Водночас цифрова компетентність здобувачів вищої освіти передбачає здатність ефективно навчатися, комунікувати, досліджувати, критично оцінювати інформацію та відповідально діяти в цифровому середовищі (рис. 1, рис. 2).

Структура цифрової компетентності науково-педагогічного працівника

Рис. 1 Структура цифрової компетенції науково-педагогічних працівників

Структура цифрової компетентності науково-педагогічного працівника

Рис. 1 Структура цифрової компетенції науково-педагогічних працівників

Структура цифрової компетентності здобувача вищої освіти

Рис. 2 Структура цифрової компетенції здобувачів вищої освіти

4. Опис цифрової компетентності

Цифрова компетентність	Науково-педагогічні працівники	Здобувачі вищої освіти
Роль у цифровому суспільстві		
1. Цифрове суспільство	Використання цифрових технологій та сервісів для: - розуміння ролі цифрових ресурсів у професійній, науковій, освітній та громадянській діяльності; - розв'язання професійних, наукових і повсякденних завдань засобами цифрових технологій; - пошуку, аналізу, критичного оцінювання, використання та поширення освітніх, наукових і суспільно значущих даних та відомостей; - професійної і наукової комунікації, співпраці в академічному середовищі та участі в цифрових спільнотах; - участі в суспільному та академічному житті, вираження власної громадянської позиції; - захисту власних прав і свобод, дотримання цифрової етики, академічної доброчесності та правил безпеки в цифровому середовищі.	Використання цифрових технологій та сервісів для: - розуміння ролі цифрових ресурсів у житті сучасної людини, навчальній, професійній та громадянській діяльності; - вирішення повсякденних, навчальних і майбутніх професійних завдань за допомогою цифрових інструментів; - пошуку, аналізу, критичного оцінювання та використання цифрової інформації; - комунікації, співпраці та участі в суспільній діяльності через цифрові платформи й сервіси; - формування власної цифрової ідентичності та відповідальної поведінки в цифровому середовищі; - захисту персональних даних, дотримання цифрової етики, академічної доброчесності та правил безпеки.
2. Електронне урядування	Використання цифрових технологій та сервісів для: - підтримки та участі в електронному урядуванні; - розуміння понять «відкриті дані», «електронна ідентифікація», «електронний підпис», «цифрові державні платформи» тощо; - використання державних електронних сервісів у професійній та особистій діяльності; - здійснення електронного документообігу, подання офіційної звітності, заяв, запитів, звернень;	Використання цифрових технологій та сервісів для: - розуміння можливостей електронного урядування та цифрових державних сервісів; - використання електронних послуг у навчальній, особистій і майбутній професійній діяльності; - роботи з поняттями «відкриті дані», «електронна ідентифікація», «електронний підпис», «цифрові державні платформи»; - подання електронних заяв, звернень, запитів та інших документів через офіційні цифрові сервіси; - отримання інформації з офіційних електронних ресурсів державних установ; - безпечної та правомірної взаємодії з електронними державними платформами.

	• використання електронних сервісів для взаємодії з державними установами, фондами, грантовими програмами та іншими інституціями; • забезпечення правомірної та безпечної роботи з цифровими даними й офіційними електронними документами.	
3. Електронний університет	Використання цифрових сервісів та технологій для: • роботи з цифровим робочим місцем науково-педагогічного працівника та його професійної та наукової діяльності ; • використання цифрової інфраструктури закладу вищої освіти: електронного кабінету, LMS-платформ, корпоративної пошти, електронного документообігу, електронної бібліотеки, репозитарію тощо; • створення й підтримки цифрового освітнього середовища навчальної дисципліни; • організації взаємодії зі здобувачами вищої освіти, колегами, адміністрацією та іншими учасниками освітнього процесу; • планування, організації та моніторингу освітнього процесу на основі цифрових інструментів; • ведення електронних курсів, журналів, відомостей, тестувань, розкладів, навчально-методичних матеріалів і статистичних звітів; • використання цифрових інструментів для наукової діяльності: роботи з базами даних, електронними бібліотеками, наукометричними платформами, академічними профілями; • сприяння розвитку цифрової політики та цифрового освітньо-наукового середовища закладу вищої освіти.	Використання цифрових сервісів та технологій для: • роботи з цифровою інфраструктурою закладу вищої освіти; • використання електронного кабінету здобувача, LMS-платформ, корпоративної електронної пошти, електронного розкладу, електронних журналів та інших освітніх сервісів; • доступу до електронних навчальних курсів, онлайн-бібліотек, репозитаріїв, баз даних і навчально-методичних матеріалів; • виконання навчальних завдань, проходження тестування, подання робіт і отримання зворотного зв'язку від викладачів; • комунікації з науково-педагогічними працівниками, адміністрацією, кураторами та іншими здобувачами; • участі в дистанційному, змішаному та самостійному навчанні; • формування електронного портфоліо, збереження результатів навчальної та дослідницької діяльності; • відповідального використання цифрового освітнього середовища університету.
4. Електронне навчання	Використання цифрових сервісів та технологій для:	Використання цифрових сервісів та технологій для:

	• організації дистанційного, змішаного та очного навчання із застосуванням цифрових платформ; • створення, наповнення та супроводу електронних навчальних курсів; • проведення онлайн-лекцій, семінарів, консультацій, вебінарів та інших форм навчальної взаємодії; • забезпечення навчання впродовж життя, самоосвіти, підвищення кваліфікації та професійного розвитку; • організації професійного, наукового та академічного мережевого спілкування; • використання LMS-платформ, хмарних сервісів, електронних бібліотек, цифрових репозитаріїв та інших освітньо-наукових ресурсів; • моніторингу навчальної активності здобувачів, надання зворотного зв'язку та супроводу індивідуальної освітньої траєкторії.	• організації власного навчання в цифровому освітньому середовищі закладу вищої освіти; • участі в дистанційному, змішаному та очному навчанні із застосуванням цифрових платформ; • проходження електронних навчальних курсів, онлайн-лекцій, семінарів, консультацій, вебінарів та інших форм навчальної взаємодії; • виконання навчальних завдань, проходження тестування, подання письмових робіт і отримання зворотного зв'язку від науково-педагогічних працівників; • використання електронних бібліотек, LMS-платформ, репозитаріїв, баз даних та інших цифрових освітніх ресурсів; • самоосвіти, професійного саморозвитку, навчання впродовж життя та формування індивідуальної освітньої траєкторії; • комунікації та співпраці з викладачами, іншими здобувачами, кураторами й адміністрацією закладу вищої освіти; • створення електронного портфоліо та представлення результатів навчальної, дослідницької й проєктної діяльності.
5. Безпека в цифровому суспільстві	Використання цифрових сервісів та технологій для: • розпізнавання маніпулятивних технологій, дезінформації, пропаганди, недостовірних джерел і загроз у цифровому просторі; • розуміння важливості відповідальної та безпечної поведінки в освітньому, науковому й професійному цифровому середовищі; • захисту персональних даних, академічної інформації, результатів наукових досліджень та освітніх ресурсів; • дотримання цифрової етики, академічної доброчесності, авторського права та правил використання відкритих ліцензій; • безпечного використання цифрових пристроїв, облікових записів, корпоративної	Використання цифрових сервісів та технологій для: • розпізнавання маніпулятивних технологій, дезінформації, пропаганди, недостовірних джерел і небезпек у цифровому просторі; • розуміння важливості відповідальної та безпечної поведінки в освітньому, професійному й соціальному цифровому середовищі; • захисту персональних даних, облікових записів, навчальних матеріалів і результатів власної освітньої діяльності; • безпечного використання цифрових пристроїв, мереж, електронної пошти, хмарних сервісів, LMS-платформ та інших цифрових ресурсів; • дотримання академічної доброчесності, цифрової етики, авторського права та правил коректного використання цифрового контенту;

	пошти, хмарних сервісів і платформ закладу вищої освіти; • запобігання ризикам для фізичного та психологічного благополуччя під час тривалої роботи в цифровому середовищі; • відповідального використання інструментів штучного інтелекту в освітній, науковій та професійній діяльності; • забезпечення інформаційної безпеки під час комунікації зі здобувачами, колегами, адміністрацією та зовнішніми партнерами; • усвідомлення впливу цифрових технологій на навколишнє середовище та раціонального використання цифрових ресурсів.	• відповідального використання інструментів штучного інтелекту під час навчання, дослідження та виконання академічних завдань; • запобігання онлайн-злочинам, кібербулінгу, шахрайству, фішингу та іншим цифровим ризикам; • збереження фізичного й психологічного благополуччя під час тривалої роботи в цифровому середовищі; • формування відповідальної цифрової ідентичності та позитивної цифрової репутації; • усвідомлення впливу цифрових технологій на навколишнє середовище та раціонального використання цифрових ресурсів.
Професійний та науковий розвиток в цифровому середовищі		
1.Професійна комунікація	Використання цифрових сервісів для: • створення електронних документів, навчально-методичних матеріалів, інформаційних повідомлень та організації онлайн-заходів для комунікації зі здобувачами вищої освіти, колегами й адміністрацією; • інформування здобувачів щодо організації освітнього процесу, розкладу занять, консультацій, дедлайнів, правил виконання завдань, критеріїв оцінювання та результатів навчання; • індивідуальної та групової комунікації зі здобувачами з питань навчального прогресу, виконання освітніх завдань, академічної доброчесності та проблемних ситуацій у навчанні; • професійного спілкування з колегами в межах кафедри, факультету, університету та за його межами; • участі в онлайн-нарадах, засіданнях кафедр, вчених рад, методичних семінарах, конференціях, вебінарах та інших професійних і наукових заходах;	Використання цифрових сервісів для: • створення електронних документів, повідомлень, презентацій та інших матеріалів для навчальної, наукової й професійної комунікації; • спілкування з науково-педагогічними працівниками щодо організації освітнього процесу, розкладу занять, консультацій, дедлайнів, правил виконання завдань і критеріїв оцінювання; • отримання інформації про навчальний прогрес, результати оцінювання, індивідуальні завдання та рекомендації щодо покращення результатів навчання; • індивідуальної та групової комунікації з іншими здобувачами під час виконання спільних навчальних, дослідницьких і проєктних завдань; • участі в онлайн-заняттях, консультаціях, вебінарах, студентських заходах, наукових конференціях і професійних зустрічах; • комунікації з адміністрацією закладу вищої освіти, кураторами, деканатом, кафедрою та іншими структурними підрозділами; • розвитку академічної культури спілкування, дотримання цифрової етики, правил ділового листування та відповідальної поведінки в цифровому середовищі;

	• організації спільної роботи над освітніми програмами, навчальними курсами, науковими проєктами, публікаціями, звітами та грантовими заявками; • підтримки професійної цифрової ідентичності, академічної репутації та наукової присутності в цифровому середовищі.	• формування власної професійної цифрової ідентичності та представлення результатів навчальної, наукової й проєктної діяльності.
2. Професійна співпраця	Використання цифрових сервісів для: • спільної роботи з науково-педагогічними працівниками, здобувачами вищої освіти, адміністрацією та іншими учасниками освітнього процесу; • реалізації освітніх, наукових, методичних і проєктних завдань у цифровому середовищі; • розроблення та оновлення електронних навчальних курсів, цифрових освітніх ресурсів, навчально-методичних матеріалів; • обміну науковими, педагогічними та методичними напрацюваннями з колегами; • використання професійних освітніх, наукових і цифрових спільнот для пошуку, обговорення та впровадження нових практик і технологій; • спільної роботи над науковими публікаціями, дослідницькими проєктами, грантовими заявками, звітами та освітніми програмами.	Використання цифрових сервісів для: • спільної роботи зі здобувачами вищої освіти, науково-педагогічними працівниками та іншими учасниками освітнього процесу; • виконання групових навчальних, дослідницьких, творчих і проєктних завдань; • обміну навчальними матеріалами, електронними джерелами, результатами досліджень, презентаціями та іншими цифровими ресурсами; • використання хмарних сервісів, спільних документів, освітніх платформ і цифрових середовищ для командної роботи; • участі в студентських, наукових, професійних і цифрових спільнотах; • обговорення навчальних питань, нових ідей, професійних практик і результатів спільної діяльності; • формування навичок академічної взаємодії, відповідального спілкування та цифрової культури співпраці.
3. Рефлексія розвитку цифрової компетентності	Використання цифрових сервісів для: • оцінювання рівня власної цифрової компетентності в освітній, науковій та професійній діяльності; • виявлення сильних і слабких сторін у використанні цифрових технологій; • аналізу власного досвіду застосування цифрових інструментів у викладанні, дослідженні, комунікації та оцінюванні; • визначення індивідуальної траєкторії розвитку цифрової компетентності;	Використання цифрових сервісів для: • оцінювання рівня власної цифрової компетентності в навчальній, дослідницькій і майбутній професійній діяльності; • виявлення сильних і слабких сторін у використанні цифрових технологій; • аналізу власного досвіду роботи з цифровими інструментами, освітніми платформами, електронними ресурсами та сервісами комунікації; • визначення індивідуальних потреб у розвитку цифрових умінь;

	• отримання зворотного зв'язку від колег, здобувачів вищої освіти та адміністрації; • пошуку навчальних матеріалів, курсів, інструкцій і практичних рекомендацій для вдосконалення цифрових навичок; • коригування власної професійної діяльності з урахуванням нових цифрових можливостей і потреб освітнього процесу.	• побудови власної програми розвитку цифрової компетентності; • отримання зворотного зв'язку від викладачів, інших здобувачів і наставників; • пошуку навчальних матеріалів, онлайн-курсів, інструкцій і рекомендацій для покращення цифрових навичок; • коригування власної навчальної діяльності з урахуванням нових цифрових можливостей.
4. Неперервний професійний розвиток	Використання цифрових сервісів для: • планування власного професійного, педагогічного й наукового розвитку; • проходження онлайн-курсів, вебінарів, тренінгів, програм підвищення кваліфікації та стажувань; • оновлення професійних, предметних, педагогічних, методичних і цифрових компетентностей; • пошуку інформації про сучасні освітні технології, наукові підходи, методи викладання та оцінювання; • використання електронних бібліотек, наукометричних баз, репозитаріїв, відкритих освітніх ресурсів і професійних платформ; • ведення електронного портфоліо, академічного профілю, професійного блогу або сторінки для представлення власних досягнень; • участі в професійних і наукових онлайн-спільнотах, конференціях, семінарах, форумах; • аналізу власних результатів професійного розвитку та впровадження нових знань у освітню й наукову діяльність.	Використання цифрових сервісів для: • планування власного навчального, особистісного та професійного розвитку; • проходження онлайн-курсів, вебінарів, тренінгів, відкритих лекцій та інших форм неформальної й інформальної освіти; • оновлення знань, умінь і компетентностей, необхідних для навчання та майбутньої професійної діяльності; • пошуку інформації про сучасні професійні практики, освітні можливості, стажування, конкурси, гранти та програми академічної мобільності; • використання електронних бібліотек, відкритих освітніх ресурсів, наукових баз даних, репозитаріїв і професійних платформ; • створення та ведення електронного портфоліо, резюме, академічного або професійного профілю; • представлення результатів навчальної, дослідницької, творчої та проєктної діяльності в цифровому середовищі; • аналізу власних освітніх досягнень і визначення подальших напрямів саморозвитку.
Використання та створення цифрових освітніх і наукових ресурсів		
1. Добір цифрових ресурсів	Використання цифрових сервісів для: • пошуку цифрових навчальних матеріалів, електронних підручників, наукових статей, баз даних, репозитаріїв та відкритих освітніх ресурсів;	При використанні цифрових сервісів: • розробка стратегій пошуку цифрових ресурсів для виконання навчальних, дослідницьких і проєктних завдань;

	• оцінювання якості, достовірності, актуальності та наукової обґрунтованості цифрових джерел; • добору цифрових ресурсів відповідно до змісту навчальної дисципліни, освітньої програми та рівня підготовки здобувачів вищої освіти; • використання електронних бібліотек, наукометричних баз, освітніх платформ, репозитаріїв і цифрових архівів; • перевірки джерел інформації, коректності посилань, авторства та умов використання цифрового контенту.	• добір цифрових ресурсів з урахуванням мети навчання, змісту освітньої компоненти, індивідуальних освітніх потреб і майбутньої професійної діяльності; • використання електронних бібліотек, наукових баз даних, репозитаріїв, відкритих освітніх ресурсів, онлайн-курсів та освітніх платформ; • оцінювання достовірності, актуальності, наукової обґрунтованості та надійності цифрових джерел і ресурсів; • дотримання академічної доброчесності, правових і етичних норм під час використання цифрових ресурсів; • врахування особливостей використання цифрових ресурсів: форматів файлів, технічних вимог, доступності, мови, зручності використання; • оцінювання ефективності цифрових ресурсів для досягнення навчальних результатів і розвитку професійних компетентностей; • опрацювання, систематизація та збереження цифрових освітніх і наукових ресурсів.
2. Створення та модифікація цифрових освітніх ресурсів	Використання цифрових сервісів для: • створення електронних навчальних курсів, презентацій, відеолекцій, інтерактивних завдань, тестів, інструкцій і методичних матеріалів; • адаптації цифрових ресурсів до потреб здобувачів вищої освіти, формату навчання та завдань освітнього процесу; • розроблення цифрового контенту для дистанційного, змішаного та очного навчання; • створення наукових матеріалів, зокрема статей, тез, звітів, аналітичних матеріалів, баз даних і візуалізацій результатів дослідження; • використання мультимедійних, інтерактивних та хмарних інструментів для підвищення якості освітнього й наукового контенту; • оновлення навчально-методичних матеріалів відповідно до сучасних наукових	При використанні цифрових сервісів: • визначення потреби у створенні цифрових матеріалів для виконання навчальних, дослідницьких, творчих і проєктних завдань; • створення презентацій, електронних документів, інфографіки, відеоматеріалів, інтерактивних матеріалів, таблиць, схем, опитувань та інших цифрових ресурсів; • редагування і модифікація існуючих цифрових ресурсів з дотриманням вимог академічної доброчесності, авторського права та правил цитування; • комбінування різних цифрових ресурсів або їх складових для підготовки навчальних робіт, проєктів, доповідей, портфоліо чи результатів дослідження; • використання цифрових інструментів для візуалізації даних, оформлення результатів навчальної та дослідницької діяльності; • адаптація цифрових матеріалів до вимог навчального завдання, аудиторії, формату представлення та технічних умов;

	даних, цифрових технологій і потреб освітнього процесу.	• розміщення створених цифрових ресурсів у LMS-платформах, хмарних сховищах, електронному портфоліо, репозитаріях або інших освітніх цифрових середовищах; • відповідальне використання інструментів штучного інтелекту під час створення, редагування та вдосконалення цифрового контенту.
3. Управління та спільне використання цифрових освітніх ресурсів	Використання цифрових сервісів для: • зберігання та впорядкування цифрових навчальних, методичних і наукових матеріалів; • розміщення освітніх ресурсів на LMS-платформах, у репозитаріях, електронних бібліотеках, хмарних сховищах та інших цифрових середовищах; • надання здобувачам доступу до навчальних матеріалів, завдань, тестів, презентацій, відеоматеріалів і додаткових джерел; • поширення результатів наукової діяльності через академічні профілі, наукові платформи, репозитарії та електронні видання; • дотримання авторського права, правил цитування, академічної доброчесності та умов відкритих ліцензій; • захисту цифрових ресурсів, персональних даних, результатів досліджень і навчальних матеріалів від несанкціонованого доступу або некоректного використання.	При використанні цифрових сервісів: • зберігання та впорядкування цифрових навчальних, наукових і проєктних матеріалів; • систематизація електронних документів, презентацій, таблиць, схем, результатів досліджень, посилань і навчальних джерел; • використання хмарних сховищ, LMS-платформ, електронних бібліотек, репозитаріїв та інших цифрових середовищ для доступу до навчальних матеріалів; • спільне створення та редагування цифрових ресурсів під час виконання групових навчальних, дослідницьких і проєктних завдань; • поширення цифрових ресурсів за допомогою посилань, електронної пошти, освітніх платформ, месенджерів та інших цифрових каналів комунікації; • надання доступу до цифрових матеріалів відповідно до мети навчання, умов завдання та правил академічної доброчесності; • дотримання вимог авторського права, правил цитування та коректного посилання на використані джерела; • відповідальне використання відкритих освітніх ресурсів, цифрового контенту та матеріалів, створених іншими авторами.
4. Захист цифрових ресурсів	При використанні цифрових сервісів: • належне посилання на джерела під час створення, поширення або публікації цифрових освітніх і наукових ресурсів; • дотримання вимог авторського права, академічної доброчесності та правил використання відкритих ліцензій; • захист конфіденційних даних здобувачів вищої освіти, колег, результатів оцінювання,	При використанні цифрових сервісів: • належне посилання на джерела під час використання, поширення або публікації цифрових матеріалів; • дотримання вимог авторського права, академічної доброчесності та правил використання відкритих ліцензій; • захист персональних даних, облікових записів, навчальних робіт, результатів досліджень і матеріалів електронного портфоліо; • обмеження доступу до власних цифрових матеріалів відповідно до їх призначення та рівня конфіденційності;

	навчальних матеріалів і наукових досліджень; • забезпечення безпечного зберігання електронних документів, презентацій, відеолекцій, тестів, баз даних, наукових публікацій та інших цифрових ресурсів; • обмеження доступу до навчальних і наукових матеріалів відповідно до їх призначення та рівня конфіденційності; • запобігання несанкціонованому копіюванню, поширенню, зміні або використанню цифрових освітніх і наукових ресурсів; • використання надійних цифрових платформ, хмарних сховищ, паролів, двофакторної автентифікації та інших засобів захисту інформації; • дотримання правил етичного й відповідального використання інструментів штучного інтелекту під час створення та поширення освітнього і наукового контенту.	• запобігання несанкціонованому копіюванню, поширенню, зміні або використанню навчальних і дослідницьких матеріалів; • безпечне використання хмарних сховищ, електронної пошти, LMS-платформ, месенджерів та інших цифрових сервісів; • використання надійних паролів, двофакторної автентифікації та інших засобів захисту цифрових ресурсів; • відповідальне використання інструментів штучного інтелекту під час створення, редагування та поширення навчального чи наукового контенту.
Організація навчання, комунікації та оцінювання здобувачів/ Цифрова навчальна, дослідницька та комунікативна діяльність		
I. Організація та управління освітнім процесом	Використання цифрових сервісів для: • організації освітнього процесу в цифровому освітньому середовищі закладу вищої освіти; • використання LMS-платформ, електронних курсів, корпоративної пошти, електронного розкладу, журналів, відомостей та інших цифрових інструментів; • планування, проведення та супроводу лекцій, семінарів, практичних занять, консультацій і самостійної роботи здобувачів; • обґрунтування вибору методів, форм і цифрових інструментів відповідно до мети навчання, змісту освітньої компоненти та очікуваних результатів навчання;	Використання цифрових сервісів для: • використання LMS-платформ, електронного кабінету, корпоративної пошти, електронного розкладу, електронних журналів та інших цифрових сервісів університету; • планування виконання навчальних завдань, самостійної роботи, підготовки до занять, консультацій, модульного та підсумкового контролю; • отримання доступу до електронних навчальних курсів, лекційних матеріалів, завдань, тестів, відеоматеріалів, презентацій і додаткових джерел; • подання письмових робіт, проєктів, звітів, презентацій та інших результатів навчальної діяльності через цифрові платформи; • отримання зворотного зв'язку від науково-педагогічних працівників щодо результатів навчання; • моніторингу власного навчального прогресу, оцінювання результатів і визначення напрямів подальшого вдосконалення;

	• оперативного консультування здобувачів під час виконання навчальних, дослідницьких і проєктних завдань; • здійснення освітньої діяльності в цифровому середовищі з урахуванням індивідуальних освітніх потреб здобувачів; • моніторингу навчальної активності, прогресу та результатів здобувачів вищої освіти; • надання адресної підтримки здобувачам на основі даних, отриманих за допомогою цифрових технологій; • корекції та адаптації освітнього процесу відповідно до результатів навчання, зворотного зв'язку та аналітичних даних	• адаптації власної освітньої траєкторії з урахуванням індивідуальних потреб, навчальних цілей і можливостей цифрового середовища.
2. Інтерактивне та активне навчання	Використання цифрових сервісів для: • подання навчального матеріалу в різних форматах з урахуванням особливостей сприйняття здобувачів: текст, презентація, відео, інфографіка, інтерактивні матеріали, симуляції тощо; • залучення здобувачів до активної участі в освітньому процесі за допомогою цифрових інструментів; • використання інтерактивних освітніх середовищ, онлайн-дошок, опитувань, тестів, вікторин, симуляцій, цифрових тренажерів і платформ для командної роботи; • організації групових навчальних, дослідницьких, творчих і проєктних завдань; • забезпечення спільної роботи здобувачів над електронними документами, презентаціями, дослідницькими матеріалами, проєктами та цифровими продуктами; • розвитку навичок академічної комунікації, співпраці, критичного мислення та відповідального використання цифрових ресурсів;	Використання цифрових сервісів для: • участі в онлайн-заняттях, семінарах, практичних заняттях, консультаціях, вебінарах, наукових конференціях і студентських заходах; • виконання індивідуальних і групових навчальних, дослідницьких, творчих та проєктних завдань; • підготовки презентацій, електронних документів, інфографіки, відеоматеріалів, таблиць, схем, опитувань та інших цифрових продуктів; • використання онлайн-дошок, хмарних сервісів, спільних документів, освітніх платформ і цифрових інструментів для командної роботи; • пошуку, опрацювання, аналізу та представлення даних у межах навчальної й дослідницької діяльності; • комунікації з науково-педагогічними працівниками, іншими здобувачами, адміністрацією, кураторами та представниками професійного середовища; • участі в обговореннях, дискусіях, опитуваннях, взаємооцінюванні та рефлексії результатів навчальної діяльності; • представлення результатів навчальної, дослідницької та проєктної діяльності в цифровому середовищі;

	• створення умов для обговорення, взаємооцінювання, рефлексії та презентації результатів навчальної діяльності; • підтримки індивідуальної та колективної роботи здобувачів у дистанційному, змішаному й очному форматах навчання; • використання цифрових технологій для формування практичних, професійних і дослідницьких компетентностей здобувачів вищої освіти.	• дотримання академічної доброчесності, цифрової етики, правил комунікації та відповідального використання цифрових технологій.
3. Індивідуалізація навчання та диференціація	Використання цифрових сервісів для: • виявлення та врахування індивідуальних освітніх потреб здобувачів вищої освіти; • адаптації навчальних матеріалів, завдань і форм роботи відповідно до рівня підготовки, темпу навчання та особливостей здобувачів; • проєктування індивідуальних освітніх траєкторій здобувачів; • організації диференційованих навчальних завдань у цифровому освітньому середовищі; • надання здобувачам додаткових цифрових ресурсів для самостійного опрацювання матеріалу; • використання цифрових інструментів для моніторингу прогресу здобувачів і своєчасного коригування освітнього процесу; • забезпечення доступності навчальних матеріалів для здобувачів з різними освітніми потребами; • урізноманітнення способів представлення результатів навчальної, дослідницької та проєктної діяльності.	Використання цифрових сервісів для: • визначення власних освітніх потреб, навчальних цілей і напрямів професійного розвитку; • вибору цифрових ресурсів, онлайн-курсів, електронних бібліотек, баз даних та інших матеріалів відповідно до індивідуальної освітньої траєкторії; • планування власного навчального часу, самостійної роботи, підготовки до занять, контрольних заходів і виконання проєктів; • опрацювання навчальних матеріалів у зручному темпі та форматі; • використання додаткових цифрових ресурсів для поглиблення знань і розвитку професійних компетентностей; • відстеження власного навчального прогресу, результатів оцінювання та досягнень; • коригування власної освітньої траєкторії на основі зворотного зв'язку, самооцінювання та результатів навчання; • представлення індивідуальних результатів навчальної, дослідницької та проєктної діяльності в цифровому середовищі.
4. Аналіз та інтерпретація цифрових даних. Забезпечення зворотного зв'язку і оцінювання. Організація самоконтролю	Використання цифрових технологій та сервісів для: • розробки й застосування цифрових інструментів оцінювання: тестів, онлайн-	Використання цифрових технологій та сервісів для: • перегляду й аналізу власних результатів навчання в електронних журналах, LMS-платформах, електронному кабінеті та інших цифрових сервісах університету;

	опитувань, електронних завдань, форм контролю та самооцінювання; • збирання даних про навчальну активність, відвідуваність, виконання завдань, результати тестування та інші показники освітньої діяльності здобувачів; • моніторингу навчального прогресу здобувачів вищої освіти та своєчасного виявлення труднощів у навчанні; • аналізу результатів навчальної діяльності з метою коригування змісту, методів і форм організації освітнього процесу; • надання індивідуального та групового зворотного зв'язку здобувачам щодо результатів навчання, виконаних завдань і подальших напрямів удосконалення; • використання даних для підтримки індивідуальних освітніх траєкторій здобувачів; • залучення здобувачів до самооцінювання, взаємооцінювання, рефлексії та аналізу власних навчальних досягнень; • підвищення об'єктивності, прозорості та різноманітності форм оцінювання за допомогою цифрових сервісів; • створення, ведення й аналізу електронного портфоліо здобувачів як інструменту фіксації освітніх і дослідницьких результатів; • критичного оцінювання доцільності цифрових інструментів оцінювання та адаптації їх до цілей освітньої компоненти.	• відстеження виконання навчальних завдань, дедлайнів, результатів тестування, оцінювання та зворотного зв'язку від науково-педагогічних працівників; • аналізу власної навчальної активності, участі в онлайн-заняттях, самостійній роботі, проєктній і дослідницькій діяльності; • виявлення сильних і слабких сторін у власному навчанні; • здійснення самооцінювання, взаємооцінювання та рефлексії результатів навчальної діяльності; • використання цифрового зворотного зв'язку для покращення якості виконання навчальних, дослідницьких і проєктних завдань; • планування подальших кроків у навчанні на основі отриманих результатів, коментарів викладачів і власного аналізу; • формування електронного портфоліо для накопичення, представлення й аналізу результатів навчальної, наукової та професійної діяльності; • коригування індивідуальної освітньої траєкторії відповідно до власних цілей, потреб і досягнень; • відповідального використання цифрових інструментів оцінювання, аналітики та штучного інтелекту з дотриманням академічної доброчесності.
Формування цифрової компетентності		
1. Інформаційна та медіакомпетентність	Використання цифрових сервісів в освітньому та науковому процесі для: • формулювання інформаційних потреб, пов'язаних із викладанням, науковою роботою, методичною діяльністю та професійним розвитком;	Використання цифрових сервісів в освітньому процесі для: • формулювання власних інформаційних потреб під час виконання навчальних, дослідницьких і проєктних завдань; • пошуку цифрових даних, освітніх і наукових ресурсів у електронних бібліотеках, репозитаріях, базах даних, освітніх платформах та мережі Інтернет;

	• пошуку цифрових освітніх і наукових ресурсів у електронних бібліотеках, репозитаріях, наукометричних базах, відкритих освітніх платформах та мережі Інтернет; • аналізу, порівняння й критичного оцінювання достовірності, актуальності, наукової обґрунтованості та надійності цифрових джерел; • організації, систематизації, зберігання та оновлення цифрових даних, навчально-методичних матеріалів і наукової інформації; • використання цифрової інформації для підготовки лекцій, практичних занять, наукових публікацій, презентацій, звітів і дослідницьких матеріалів; • виявлення недостовірної інформації, маніпулятивного контенту, фейків і порушень академічної доброчесності; • формування у здобувачів вищої освіти навичок критичного мислення, інформаційної культури та відповідального використання цифрових джерел.	• аналізу, порівняння й критичного оцінювання достовірності, актуальності та надійності цифрових джерел; • розпізнавання недостовірної інформації, маніпулятивного контенту, фейків і пропаганди в цифровому середовищі; • опрацювання, систематизації, зберігання та використання цифрової інформації для підготовки навчальних робіт, презентацій, доповідей і досліджень; • правильного оформлення посилань на джерела та дотримання академічної доброчесності; • структурування цифрових даних та інформації відповідно до мети навчальної або дослідницької діяльності.
2. Відповідальне використання цифрових технологій та сервісів	Використання цифрових сервісів в освітньому та науковому процесі для: • усвідомлення впливу цифрових технологій на освітнє середовище, наукову діяльність, комунікацію та суспільство; • дотримання цифрової етики, академічної доброчесності, авторського права та правил використання відкритих ліцензій; • захисту персональних даних здобувачів вищої освіти, колег, результатів оцінювання, наукових матеріалів і службової інформації; • безпечного використання цифрових пристроїв, облікових записів, корпоративної пошти, LMS-платформ, хмарних сервісів та інших цифрових ресурсів університету;	Використання цифрових сервісів в освітньому процесі для: • усвідомлення впливу цифрових технологій на навчання, професійний розвиток, комунікацію, суспільство та навколишнє середовище; • розуміння ризиків і загроз цифрового середовища; • дотримання цифрової етики, академічної доброчесності, авторського права та правил використання цифрового контенту; • захисту персональних даних, облікових записів, навчальних матеріалів і результатів власної освітньої діяльності; • безпечного використання електронної пошти, LMS-платформ, хмарних сервісів, месенджерів, соціальних мереж та інших цифрових ресурсів; • уникнення ризиків для фізичного й психологічного благополуччя під час тривалої роботи в цифровому середовищі;

	• розуміння ризиків цифрового середовища, зокрема дезінформації, фішингу, кібершахрайства, несанкціонованого доступу та порушення конфіденційності; • запобігання ризикам для фізичного й психологічного благополуччя під час тривалої роботи з цифровими технологіями; • відповідального використання інструментів штучного інтелекту в освітній, науковій і методичній діяльності; • формування у здобувачів відповідального ставлення до цифрових технологій, безпечної поведінки в мережі та культури академічної взаємодії; • усвідомлення екологічного впливу цифрових технологій і раціонального використання цифрових ресурсів.	• відповідального використання інструментів штучного інтелекту під час навчання, підготовки академічних текстів, досліджень і проєктів; • формування позитивної цифрової репутації та відповідальної цифрової ідентичності. •
3.Вирішення проблем за допомогою цифрових технологій та сервісів	Використання цифрових сервісів в освітньому та науковому процесі для: • виявлення технічних проблем під час роботи з цифровими пристроями, освітніми платформами, електронними курсами, хмарними сервісами та цифровими ресурсами; • самостійного пошуку способів усунення типових технічних труднощів або звернення за відповідною технічною підтримкою; • налаштування цифрових освітніх середовищ, електронних курсів, сервісів комунікації та інструментів оцінювання відповідно до потреб освітнього процесу; • добору цифрових інструментів для розв'язання навчальних, методичних, комунікативних і дослідницьких завдань; • адаптації цифрових технологій до змісту освітньої компоненти, формату навчання та особливостей здобувачів вищої освіти; •	Використання цифрових сервісів в освітньому процесі для: • виявлення технічних проблем під час роботи з цифровими пристроями, освітніми платформами, електронними курсами та хмарними сервісами; • самостійного пошуку способів усунення типових технічних труднощів або звернення по допомогу до відповідних фахівців; • налаштування цифрових сервісів і освітніх платформ відповідно до власних навчальних потреб; • добору цифрових інструментів для виконання навчальних, дослідницьких, творчих і проєктних завдань; • використання цифрових технологій для планування, організації, комунікації, створення матеріалів і представлення результатів навчання; • адаптації цифрових інструментів до різних форматів навчання: очного, дистанційного та змішаного; • критичного оцінювання ефективності цифрових сервісів для досягнення навчальних результатів; • розвитку здатності самостійно й відповідально розв'язувати проблеми в цифровому освітньому середовищі. •

5. Словник термінів

Авторське право – система правових норм, що захищає права автора на створені ним твори науки, літератури, мистецтва, навчальні, наукові та інші матеріали, а також регулює порядок їх використання, поширення і відтворення.

Відкриті освітні ресурси – навчальні, наукові, методичні та інформаційні матеріали, що розміщені у відкритому доступі в мережі Інтернет і можуть використовуватися безоплатно для навчання, викладання, дослідження та самоосвіти.

Відкриті дані – дані, які можуть вільно використовуватися, поширюватися й опрацьовуватися різними користувачами за умови дотримання правил посилання на джерело та інших вимог ліцензування.

Віртуальна реальність – цифрове середовище, створене за допомогою комп'ютерних технологій, яке імітує реальний або уявний простір і дає користувачеві відчуття занурення та взаємодії з ним.

Допоміжні, або асистивні, технології – спеціальні технічні та цифрові засоби, які допомагають людям з особливими освітніми потребами отримувати доступ до навчання, комунікації та інформації. До них належать програми зчитування з екрана, спеціальні клавіатури, слухові апарати, системи альтернативної комунікації тощо.

Електронна ідентифікація – процес підтвердження особи в електронному середовищі за допомогою цифрових ідентифікаційних даних, що дають змогу встановити користувача під час взаємодії з електронними сервісами.

Електронне урядування – форма організації державного управління, що передбачає використання цифрових технологій для підвищення відкритості, прозорості, доступності та ефективності взаємодії громадян, установ і держави.

Електронний документ – документ, у якому інформація створена, збережена й передається в електронній формі та містить необхідні реквізити для його ідентифікації.

Електронне портфоліо – добірка цифрових матеріалів, що відображає навчальні, професійні, наукові або творчі досягнення особи. У закладі вищої освіти електронне портфоліо може містити роботи здобувача, сертифікати, публікації, проєкти, результати досліджень або матеріали професійної діяльності науково-педагогічного працівника.

Зворотний зв'язок – інформація, яку учасник освітнього процесу отримує у відповідь на власну діяльність, роботу, результат навчання чи комунікацію. У цифровому середовищі зворотний зв'язок може надаватися через коментарі, повідомлення, оцінювання, анкетування, онлайн-обговорення або автоматизовані результати тестування.

Змішане навчання – форма організації освітнього процесу, що поєднує традиційне очне навчання з використанням онлайн-інструментів, електронних курсів, цифрових платформ і можливостей самостійного опрацювання матеріалу.

Інтерактивність – здатність цифрового середовища або ресурсу забезпечувати активну взаємодію користувача з контентом, викладачем, іншими здобувачами або системою.

Інтернет-безпека – сукупність знань, умінь і правил поведінки, які допомагають користувачеві захищати себе, персональні дані, облікові записи та цифрові ресурси від ризиків і загроз у мережі Інтернет.

Інформаційна безпека – стан захищеності інформації та інформаційних систем від несанкціонованого доступу, зміни, втрати, поширення або знищення.

Інформаційна безпека особистості – захищеність людини від шкідливих інформаційних впливів, маніпуляцій, дезінформації та інших цифрових загроз, які можуть впливати на її поведінку, рішення, психологічний стан або свободу вибору.

Інформаційно-освітнє середовище – сукупність інформаційних, цифрових, навчальних і комунікаційних ресурсів, які використовуються для організації освітньої діяльності та забезпечення доступу до навчання.

Ліцензія – документ або умова використання цифрового продукту, програми, ресурсу чи контенту, що визначає права користувача та обмеження щодо його застосування, копіювання, поширення або зміни.

Маніпулювання – прихований психологічний або інформаційний вплив, спрямований на зміну думок, поведінки чи рішень людини без її усвідомленої згоди.

Медіакомпетентність – здатність людини критично сприймати, аналізувати, оцінювати та створювати медіаконтент, розуміти механізми впливу медіа та відрізняти достовірну інформацію від маніпулятивної чи неправдивої.

Обліковий запис – персональний запис користувача в цифровій системі, який містить дані для його ідентифікації, авторизації та доступу до певних сервісів або ресурсів.

Обчислювальне мислення – спосіб розв’язання проблем, що передбачає поділ складного завдання на частини, пошук закономірностей, узагальнення даних і створення алгоритму дій.

Персональний електронний кабінет – індивідуальна онлайн-сторінка або цифрове середовище користувача, через яке він отримує доступ до електронних сервісів, документів, освітніх матеріалів, результатів навчання або адміністративних послуг.

Професійна цифрова спільнота – група фахівців, які взаємодіють у цифровому середовищі для обміну досвідом, знаннями, ресурсами, ідеями та професійної підтримки.

Психологічне благополуччя – стан внутрішнього комфорту людини, що пов'язаний із позитивним ставленням до себе, здатністю взаємодіяти з іншими, саморозвитком, емоційною стабільністю та відчуттям змістовності власної діяльності.

Репозитарій цифрових освітніх ресурсів – електронне сховище, у якому зберігаються, систематизуються та надаються для використання цифрові навчальні, наукові й методичні матеріали.

Рефлексія – усвідомлення, аналіз і оцінювання людиною власних дій, думок, результатів навчання, досвіду або професійного розвитку.

Соціальна мережа – онлайн-платформа, що дає змогу користувачам створювати профілі, розміщувати інформацію, спілкуватися, обмінюватися матеріалами та взаємодіяти в межах спільних інтересів.

Цифрове робоче місце – сукупність цифрових пристроїв, сервісів, програм і платформ, які забезпечують користувачеві доступ до навчальної, професійної або наукової діяльності в цифровому середовищі.

Цифровий кабінет науково-педагогічного працівника – персональне цифрове середовище викладача, що дає змогу розміщувати навчальні матеріали, організовувати завдання, комунікувати зі здобувачами, відстежувати результати навчання та управляти освітнім процесом.

Цифровий кабінет здобувача вищої освіти – персональне цифрове середовище здобувача, у якому він отримує доступ до навчальних матеріалів, завдань, розкладу, результатів оцінювання, повідомлень і власного навчального прогресу.

Цифрова компетентність – інтегрована здатність людини ефективно, безпечно, критично й відповідально використовувати цифрові технології для навчання, роботи, комунікації, творчості, дослідження та розв'язання різних завдань.

Цифрова компетентність науково-педагогічного працівника – професійна здатність викладача використовувати цифрові технології в освітній, науковій, методичній, комунікативній та організаційній діяльності, а також розвивати цифрові компетентності здобувачів вищої освіти.

Цифрові технології – сукупність електронних засобів, систем і сервісів, що забезпечують створення, передавання, зберігання, обробку, аналіз і використання цифрових даних.

Цифрове суспільство – суспільство, у якому цифрові технології активно впливають на економіку, освіту, культуру, комунікацію, професійну діяльність і повсякденне життя людей.

Цифровізація – процес упровадження цифрових технологій у різні сфери життя, діяльності та управління з метою підвищення їх ефективності, доступності й зручності.

Цифровізація освіти – упровадження цифрових технологій, платформ, ресурсів і сервісів в освітній процес для забезпечення доступності навчання, розвитку дистанційної та змішаної освіти, автоматизації процесів і створення сучасного цифрового освітнього середовища.

Цифрові освітні ресурси – навчальні, наукові, довідкові, інформаційні та методичні матеріали, подані в цифровій формі й доступні через інтернет, хмарні сервіси, освітні платформи або електронні бібліотеки.

Цифрове освітнє середовище – частина цифрового простору, у якій за допомогою цифрових сервісів, платформ і ресурсів відбувається навчальна, дослідницька, комунікативна та організаційна діяльність учасників освітнього процесу.

Цифрове освітнє середовище закладу освіти – організована система цифрових платформ, сервісів, ресурсів і технологій, яка забезпечує функціонування освітнього процесу, комунікацію, доступ до матеріалів, оцінювання та управління навчанням у закладі освіти.

Цифрова освітня платформа – цифрове середовище, що об'єднує різні інструменти для навчання, комунікації, оцінювання, зберігання матеріалів і фіксації результатів освітньої діяльності.

Штучний інтелект – галузь науки й технологій, пов'язана зі створенням комп'ютерних систем, здатних виконувати завдання, що потребують аналізу, навчання, розпізнавання, прогнозування або прийняття рішень.

LMS – система управління навчанням, що використовується для організації електронних курсів, розміщення матеріалів, виконання завдань, комунікації та оцінювання результатів навчання.

PBL, або проєктне навчання – підхід до навчання, за якого здобувачі набувають знань і навичок через виконання практичних проєктів, дослідження проблем, співпрацю та створення конкретного результату.

IBL, або дослідницько-орієнтоване навчання – підхід до навчання, що ґрунтується на постановці запитань, пошуку відповідей, дослідженні проблем і самостійному формуванні нових знань або рішень.

ПОГОДЖЕНО:

Проректор з наукової та інноваційної діяльності

 Ольга ВАРЧЕНКО

Начальник відділу науково-дослідної
та інноваційної діяльності

Наталія КОМАРОВА

Начальник юридичного відділу

Ярослав ЯЦЮК